

alguna cosa de lúgubre solemnidad. Algunos relojes públicos se paran, no dan la hora, como si el tiempo no corriera por que Dios ha muerto.

En algunos países, en semejante día, "la lengua del tiempo de hierro," como decia Shakespeare, no anuncia á los hombres mas que una sola hora...

Las tres! hora de la muerte del Redentor.

V. J. B.

[Rev. pop. Tom. 6.º pag. 202.]

A María en el Calvario.

PLEGARIA.

Yo que contemplo tu dolor, María, tu horrible soledad, tu amargo llanto, y al par contemplo la miseria mia, tu nombre alabo.

Si este mundo falaz y corrompido males sin cuento á nuestra vida ofrece, y eres fuente de amor, y de las madres la mas clemente;

Si tu gloria inmortal doquier se mira, y canta el ave y la repite el viento, y el mar y los vergeles y los ríos son los espejos;

Si los raudales de tus dulces ojos inundaron de amor toda la tierra, lágrimas de dolor, férvidas, puras nítidas perlas;

Deja que en ese mar de tierno llanto se bañe el alma de dolor transida, del mísero mortal, que errante vive sin luz ni guía.

Y tú, que eres del cielo el puro encanto, cándida aurora que ilumina al mundo, radiante estrella que la dicha augura, faro seguro;

Oásis del desierto de la vida, manantial de piedad inagotable, dicha, esperanza del que gime y llora, de todos madre;

A tí consagro el pensamiento, el alma, mi vida entera, aunque mezquino sea, el don que yo á tus piés, MADRE AMANTISIMA rendir quisiera.

Pero solo invocarte me asegura de tu inmensa bondad para conmigo; Purísima azucena de los cielos, mi frente humillo.

Concédeme tu gracia bienhechora, benigna acoge este mi pobre canto, que un trono yo á tu amor dentro del (pecho por siempre alzo.

P. S.—[Rev. pop. t. 6º p. 206.]

Defunciones.

En Aguascalientes, el día 7 del corriente, murió el Sr. Presb. D. José María Gonzalez; y en S. Juan, el día 10 del mismo mes, el Sr. Presb. D. Febronio Ponce.

Requiescant in pace.

Por la redaccion, traducciones é inserciones, N Parga.

COLECCION

DE

Documentos Eclesiásticos.

R esponsable.--N. Parga.

Imp. de N. Parga.

TOM. I.

Guadalajara, Abril 8 de 1877.

NUM. 27.

SECCION I.

Disposiciones generales de la Iglesia.

Innocentius Papa XIII,
Ad perpetuam rei memoriam.

(Continúa.)

§ 13. Quoties itaque in aliis Parochialibus Ecclesiis, quae, ut praefertur, unitae non sint, oportuerit ex aliqua juxta causa provideri per Coadjutores Parochorum, aut per Vicarios temporarios; curae erit Episcopis pro data sibi a Tridentina Synodo potestate partem fructuum praedictis Coadjutoribus, aut Vicariis assignandam determinare in ea quantitate, quae pro suo prudenti arbitrio, et conscientia conveniens videbitur, ratione videlicet habita reddituum, et emolumentorum Ecclesiae Parochialis, in qua deputati fuerint, necnon inspectis conditionibus Loci, numero Animarum qualitate laboris, et quantitate impensarum, quas commissi Officii necessitas postulaverit. Quod si Parochi ab Episcopis moniti, congruo iisdem termino praefixo, Coadjutores, seu Vicarios temporarios,

quoties opus fuerit, assumere neglexerint; poterunt ipsi Episcopi eos, quos huic muneri idoneos censuerint, auctoritate propria deputare cum assignatione antedictae portionis fructuum. Et nihilominus, ubi etiam praedicti Coadjutores, aut Vicarii temporarii a Parochis nominati, vel assumpti fuerint, de eorum idoneitate Episcopis constare per examen debeat, antequam ad exercitium admitantur; nec satis sit, quod ad confessiones audiendas antea fuerint approbati, nisi aliis etiam qualitatibus ad Curam Animarum recte exercendam opportunis praedicti noscantur. Quibus si careant, nec Parochi deinde intra alium similem terminum ab Episcopis praefigendum alios vere idoneos nominaverint: tunc pariter ad ipsos Episcopos libere spectet deputatio cum dicta congruae assignatione; nec ulla Parochorum contradictio, aut exemptio, aut appellatio, aut cujuscumque. Judicis inhibito executionem deputationis, et assignationis certae partis fructuum in casibus praemissis suspendere possit, itemque non obstante qualibet contraria consuetudine, etiam immemorabili.

§ 14. Verum quia non satis Animarum curae, et necessitatibus quandoque consultum est per hoc, quod ad obeunda Parochialia munia alii Sacerdotes Parochis adjungantur; sed majora remedia adhibere oportet, quoties nempe ob locorum distantia sive itineri difficultatem Parochiani sine magno incommodo pro Sacramentis percipiendis; Divinisque Officiis audiendis accedere ad Ecclesiam Parochialem nequeant tuncquidem meminerint, Episcopi licere sibi pro suo arbitrio, invitis etiam rectoribus, vel intra easdem Parochias destinare alias Ecclesias in quibus Sacerdotes Parochorum Coadjutores Sacramenta ministrent, et Divinum cultum exhibeant, vel novas Parochias, novasque Parochiales Ecclesias a veteribus distinctas constituere, iisque novos Parochos praeficere assignata ex redditibus ad veterem Parochialem Ecclesiam quomodocumque pertinentibus convenienti portione ad victum eorum, qui, vel tamquam Coadjutores in dictis aliis Ecclesiis deputati, vel tanquam distincti, et independentes Parochi curam Animarum exercuerint; nulla ad praemissa impedienda suffragante appellatione, aut inhibitione.

§ 15. Cum ad praescriptum quoque Tridentinae Synodi Episcopis sit honor tribuendus sit, qui eorum dignitati convenit, eisque in Choro, et in Capitulo, in Processionibus, et aliis actibus publicis primus locus esse debeat, et praecipue omnium rerum agendaum auctoritas; mandamus id religiose, ac perpetuo observari in omnibus acti-

bus adeo juxtae hujusmodi praeminentiae, et auctoritati consentaneis, non obstantibus privilegiis etiam ex fundatione competentibus, consuetudinibus etiam immemorabilibus, sententiis, juramentis, et concordis, quae suos tantum obligent Auctores.

§ 16. Praeterea, ut Claustralis quoque disciplinae vigor illibatus permaneat, Pontificiae nostrae sollicitudinis partes etiam duximus interponendas. Cum itaque experientia comperit quantum detrimenti illi asseratur, ex quo plures ad Religiosum habitum admittantur, quam vires redditum patiantur: moderno, ac pro tempore existenti nostro, et Apostolicae Sedis in iisdem Hispaniarum Regnis Nuncio per praesentes committimus, et mandamus, ut curet, et vigilantiam adhibeat, ne contra praescriptum memorati Concilii Tridentini in Monasteria, Conventus, et Domos, tam Virorum, quam mulierum, sive bona immobilia possideant, sive non possideant, major numerus recipiatur, quam qui, vel ex proventibus propriis ipsorum Monasteriorum, Conventuum, aut Domorum, vel ex consuetis eleemosynis, aliisque quibuscumque obventionibus, in commune tamen conferendis, commode possit sustentari.

§ 17. Quoties vero Regulares ad Ordines erunt promovendi, servetur omnino decretum Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum a pia mem: Clemente Papa VIII, Praedecessore etiam nostro, confirmatum die 15. Martii 1596, quo sancitur

non ad alium quam ad Episcopum Dioecesanum literas Dimissorias pro eorumdem Ordinum susceptione a suis Superioribus esse dirigendas, praeterquam in casu quo Dioecesanus a Dioecesi abesset, vel Ordinationes non esset habiturus, quo etiam casu in Literis Dimissoriis ad alium Episcopum dirigendis expresa fieri debeat mentio, vel de praedicta Episcopi dioecesani absentia, vel de illa alia causa, videlicet, quod Ordinationes non sit habiturus: exceptis tamen quoad praedicta Regularibus illis, quibus per speciale privilegium a Sede Apostolica post Concilium Tridentinum fuerit concessum, ut a quolibet Catholico Antistite Ordines suscipere possint, super quo indulto nihil per praesentes innovare intendimus. Noverint autem Episcopi se debere per semetipsos, secluso aegrotationis casu, Ordines conferre, et sacrorum Ordinum collationem statutis a jure temporibus, ac in Cathedrali Ecclesia, vocatis, et adstantibus Canonicis, publice habendam esse, vel si in alio Dioecesis loco, semper tamen in Ecclesia, quantum fieri poterit digniori, ac praesente Clero ejusdem loci. Ne vero incertitudo, an ipsi ordinationes sint habituri, nimis grave afferat incommodum promovendis, varia Dioecesis loca inhabitantibus; per mensem ante singulis vicibus publico Edicto ab iisdem Episcopis denuntietur, se Ordinationes esse habituros, adeo ut quoties denuntiatio hujusmodi facta non fuerit, inde satis intelligant Regulares, Episcopum Dioecesanum Ordinatio-

nes ea vice minime esse habiturum sibi que idcirco licitum futurum Ordines ab alio Episcopo suscipere cum literis dimissoris a suorum Superiorum ad eum directis, servata in iis forma superius expressa.

§ 18. Episcopi in omnibus Mulierum Monasteriis sibi subjectis ordinaria in aliis vero exemptis auctoritate Sedis Apostolicae inconcusse observari curent, quae circa santimonialium clausuram, vetitumque in dicta Monasteria ingressum, tam in Decretis, Tridentinae Synodi, quam in Constitutione similis memoriae Gregorii Papae XIII. etiam Praedecessoris nostri edita Idibus Januarii anni Millesimi quingentesimi septuagesimi quinti provide ordinata sunt.

§ 19. Perpendentes etiam Christianae Reipublicae in primis expedire, ut ministerium ac potestas clavium in remittendis, retinendisque peccatis recte exerceatur; declaramus Sacerdotes, tam Saeculares, quam Regulares, qui ab Episcopis obtinuerint licentiam audiendi Confessiones limitatam, vel quoad locum, vel quoad genus personarum, vel quoad tempus, non posse poenitentiae Sacramentum administrare extratempus, vel locum, vel genus Personarum ab ipsis Episcopis praescriptum, quocumque privilegio etiam in vim Bullae, quae appellatur Cruciatæ Sanctae, competente nullatenus suffragaturo. Cumque idem Innocentius Praedecessor per suas die decima nona Aprilis anni Millesimi septingentesimi expeditas Literas decreverit Sa-

cerdotibus tam Saecularibus, quam Regularibus non licere confessiones eorum, a quibus ex Indulto praedictae Bullae Cruciatæ ad id electi fuerint, audire, absque praecedenti approbatione Ordinarii illius loci, in quo ipsi Poenitentes degunt, et Confessores eligunt, etiamsi ab Ordinariis aliorum locorum antea approbati fuissent, ac etiamsi Poenitentes Ordinariis illis, qui Confessores electos approbassent, subditi essent; necnon Confessiones aliter factas, ac respective exceptas, nullas fore, irritas, et invalidas, et Confessores ipso Jure suspensos esse; Nos eandem Constitutionem approbantes, confirmantes, et innovantes declaramus insuper praedictis Sacerdotibus tam Saecularibus, quam Regularibus ad confessiones excipiendas, vel ex vi praedictae Bullae Cruciatæ, vel ex quocumque alio Privilegio electis suffragari minime etiam posse, quod approbati alias fuerint ab Episcopo illo, qui aliquando fuerit Ordinarius Loci, in qua Confessiones audiendae sint, sed talis tunc temporis amplius non existat, vel quia ab humanis excesserit, aut Episcopatu renuntiaverit, vel quia ad aliam Ecclesiam auctoritate Apostolica translatus reperiatur, sed necessariam omnino esse illius, qui actualiter; et pro tempore Ordinariam Jurisdictionem in ea Dioecesi exercent approbationem. Haec tamen suffragetur etiam tacita, eaque adesse censetur, quousque praecedens licentia, sive approbatio duret, et revocata ab eo non fuerit; in quo Casu nova, et ex-

pressa impetranda erit, si illa precedenter abtente, vel per temporis adscripti lapsum expiraverit, vel per posteriorem revocationem sublata fuisset.

§ 20. Meminerint quoque Regulares se excipere non posse Confessiones Monialium, tametsi eorum regimini, et gubernio subjectae sint, nisi ultra licentiam suorum Praelatorum Regularium praecedat examen coram Episcopo Dioecesano faciendum, ejusque specialis quoad Confessiones dictarum Monialium approbatio; remota quacumque contraria consuetudine, etiam immemorabili.

§ 21. Cumque ex eodem Concilio Tridentino Confessor extraordinarius bis, aut ter in anno offerri Monialibus debeat, qui omnium Confessiones audiat, si in posterum superiores Regulares quoad Monasteria ipsis subjecta toties praedictum extraordinarium Confessorem deputare neglexerint, vel si etiam ex proprio eodem Ordine semper deputaverint, nec saltem semel in anno ad id munus eligerint sacerdotem aut Saecularem, aut Regularem alterius diversi Ordinis Professore: in his Casibus Episcopi pro suo arbitrio, et conscientia deputationem hujusmodi facere possint, nec illa quoquoque titulo, aut praetextu a Superioribus Regularibus valeat impediri.

§ 22. Episcopi insuper abusus omnes, qui in Ecclesiis aut Saecularibus, aut Regularibus contra praescriptum Caeremonialis Episcoporum, et Ritualis Romani, vel Rubricas Missalis, et Breviarii irrepserint, studeant omnino

removere. Et si adversus ea, quae in dicto Caeremoniali statuta sunt, consuetudinem etiam immemorabilem allegari contingat; postquam recognoverint, aut eam non satis probari, aut etiam probatam suffragari, utpote irrationabilem, de jure non posse; executioni eorum, quae in dicto Caeremoniali constituta sunt, diligenter incumbant, nec ulla suspensiva appellatio admittatur.

§ 23. Sedulo pariter curent iidem Episcopi, ut eliminentur abusus, si qui forsitan, tam quoad Ecclesiasticos Saeculares, quam quoad Regulares induci fuerint adversus Concilii Tridentini Decretum de observandis, et evitandis in celebratione Missarum Sess. 22, et contra Regulares, si opus fuerit, procedant ex Apostolica delegatione in eo decreto ipsis Indulta, postposita quacumque appellatione suspensiva, sed solum reservata in devolutivo super quocumque dubio, quod excitari contigerit, declaratione Congregationis pro tempore existentium Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium memorati Concilii Interpretum.

§ 24. Cumque circa Missarum celebrationem in privatis Oratoriis, necnon circa usum Altaris gestatorii, a recolent. memor. Clemente Papa XI. Praedecessore etiam nostro opportunum Decretum promulgatum fuerit die 15 Decembris anni 1703. Episcopi dent operam, ut omnia ibidem statuta etiam in Regnis Hispaniarum serventur, idemque Decretum in suis respective Dioecesibus, ut facilius omni-

bus innotescat, publicari faciant, addita etiam prohibitionem ne in privatis Regularium Cellis, sive Cubiculis erigatur Altare pro re sacra ibidem faciendae, et contra quoscumque contravenientes censuris etiam Ecclesiasticis procedant, adhibita quoad Regulares auctoritate Sedis Apostolicae in memorato Decreto ipsis delegata, remotaque quacumque contraria consuetudine, etiam immemorabili. Declaramus tamen, quod cum in praedicto Decreto statuatur, non licere Episcopis extra Domum propriae habitationis in Domibus Laicis erigere Altare, ibique Sacrosanctum Missae Sacrificium celebrare, seu celebrari facere; hujusmodi prohibitio intelligenda non sit de Domibus etiam Laicis, in quibus ipsi Episcopi forte occasione Visitationis, vel itineris hospitio excipiantur, ut nec etiam quando Episcopi in casibus a jure permissis, vel de speciali Sedis Apostolicae licentia absentes a Domo propria ordinariae habitationis, moram idcirco faciant in aliena Domo per modum similis habitationis: his enim casibus licita iis erit erectio Altaris ad effectum praedictae celebrationis, non secus, ac in Domo propriae ordinariae habitationis.

(Continuará.)